
NEUVOTTELUKOKOUSTA ON BOIKOTOITAVA!⁴⁹

Kysymys osallistumisesta naftateollisuudenharjoittajain kanssa pidettävään neuvottelukokoukseen tai sen boikotista ei ole meille periaatteen, vaan käytännöllisen tarkoituksenmukaisuuden kysymys. Me emme voi kerta kaikkiaan ja aina boikotoida kaikkia ja kaikenlaisia neuvottelukokouksia, niin kuin ehdottavat eräät katkeroituneet „individit“, jotka eivät ole aivan normaaleja. Ja toisaalta me emme voi ratkaista kysymystä kerta kaikkiaan ja ainiaaksi neuvottelukokouksiin osallistumisen hyväksi, kuten kadetinkaltaiset toverimme „neroudessaan“ tekevät. Kysymys osallistumisesta tai boikotista meidän on otettava elämässä esiintyvien tosiasioiden ja vain tosiasioiden kannalta. Ja tällöin voi osoittautua, että määrättyjen tosiasioiden vuoksi, määrättyissä olosuhteissa meidän tehtävämme joukkojen yhdistämiseksi johtaa osanoton välttämättömyyteen, — ja silloin meidän on välttämättä osallistuttava. Ja päinvastoin, toisissa olosuhteissa tuo sama tehtävä voi johtaa boikotin välttämättömyyteen, — ja silloin meidän on välttämättä boikotoitava neuvottelukokousta.

Edelleen, sekaannuksen välttämiseksi meidän on edeltäpäin määriteltävä käsitteet, joilla me operoimme.

Mitä merkitsee neuvottelukokoukseen „osallistuminen“? Mitä merkitsee neuvottelukokouksen „boikotti“? Ellemme me kokouksissa yleisiä vaatimuksia määritellämme, valtuutettuja valitessamme j.n.e., j.n.e. aseta päämääräksemme neuvottelukokouksen tyhjäksi tekemistä, vaan päinvastoin suostuen neuvottelukokouksen sääntöihin ja nojautuen niihin menemme neuvottelukokoukseen tarkoituksella käydä neuvotteluja naftateollisuudenharjoittajain kanssa ja päästä lopuksi johonkin sopimukseen, — niin tällaista käyttäytymistämme meidän on nimitettävä neuvottelukokoukseen osallistumiseksi. Mutta ellemme me vaatimuksia laatiessamme, valtuutettuja valitessamme näiden vaatimusten määrittelemiseksi paremmin, jo laadittuja vaatimuksia tuunetuksi tehdessämme ja julkaistessamme aseta päämääräksemme osallistumista naftateollisuudenharjoittajain kanssa pidettävän neuvottelukokouksen työhön, vaan itse neuvottelukokouksen tyhjäksi tekemisen ja naftateollisuudenharjoittajain kanssa solmittavaksi edellytettyjen kaikenlaisten sopimusten tyhjäksi tekemisen onnen taistelua (taistelun jälkeen, varsinkin menestyksellisen taistelun jälkeen, me katsomme sopimuksen välttämättömäksi), — niin tällaista käyttäytymistämme meidän on nimitettävä neuvottelukokouksen boikotiksi, tietenkin aktiiviseksi boikotiksi, sillä se päättyy neuvottelukokouksen tyhjäksi tekemiseen.

Tällöin ei saa missään tapauksessa sotkea toisiinsa taktiikkaa Duuman suhteen ja taktiikkaa neuvottelukokouksen suhteen. Neuvottelukokoukseen osallistumisen tai sen boikotin tarkoituksena on ehtojen valmisteleminen vallitsevan järjestyksen parantamiseksi naftalähteillä, kun taas Duumaan osallistumisen tai

sen boikotin tarkoituksena on parantaa yleisiä oloja maassa. Neuvottelukokouksen kohtalon määrää täydellisesti yksinomaan kysymyksessäolevan paikkakunnan proletariaatti, sillä ilman proletariaatin osanottoa neuvottelukokous raukeaa itsestään, mutta Duumaan osallistumisen tai sen boikotin kohtaloa ei määrää yksin proletariaatti, vaan sen määrää myös talonpoikaisto. Vihdoin, neuvottelukokouksen aktiivista boikottia (tyhjäksitekeminen) voidaan vallan hyvin toteuttaa ilman aktiivisia esiintymisiä, mitä ei voida sanoa Duuman boikotin tuloksiin nähden.

Tehtyämme yleiset huomautukset me siirrymme edessäolevan neuvottelukokouksen boikottia koskevaan konkreettiseen kysymykseen.

Bakun työläisten taloudellisen taistelun historia voidaan jakaa kahteen kauteen.

Ensimmäinen kausi oli viime aikoihin asti kestänyt taistelun kausi, jolloin tärkeimpinä toimivina henkilöinä esiintyivät verstayöläiset, jolloin naftatyöläiset⁵⁰ kulkivat yksinkertaisesti ja luottavaisesti verstayöläisten mukana niin kuin johtajainsa mukana, jolloin naftatyöläiset eivät vielä käsittäneet valtavan suurta merkitystään tuotannossa. Naftateollisuudenharjoittajain taktiikka tuona kautena voidaan määritellä verstayöläisten miellestelemisen taktiikaksi, verstayöläisille järjestelmällisesti tehtyjen myönnytysten ja samaten naftatyöläisten järjestelmällisen huomiotta jättämisen taktiikaksi.

Toinen kausi alkaa naftatyöläisten heräämisellä, heidän itsenäisellä esiintymisellään taistelun areenalla verstayöläisten joutuessa samanaikaisesti taka-alalle. Tällä esiintymisellä on lisäksi mitä karikatyyrisin

luonne, sillä 1) se ei mene häpeällisiä lahjapalkkioita pitemmälle ja 2) se on väritetty mitä turmiollisimmalla epäluottamuksella verstastyöläisiä kohtaan. Naftateollisuudenharjoittajat pyrkivät käyttämään hyväkseen muuttunutta tilannetta ja muuttavat taktiikkaansa. He eivät enää mielistele verstastyöläisiä, he eivät enää pyri suostuttelemaan verstastyöläisiä, sillä he tietävät hyvin, että nyt naftatyöläiset eivät aina mene näiden mukaan; päinvastoin naftateollisuudenharjoittajat pyrkivät itse provosoimaan verstastyöläisiä lakkoon ilman naftatyöläisiä osoittaakseen siten verstastyöläisten suhteellisen heikkouden ja tehdäkseen heidät kuuliaisiksi. Samalla naftateollisuudenharjoittajat, jotka ennen eivät kiinnittäneet minkäänlaista huomiota naftatyöläisiin, mielistelevät nyt mitä julkeimmalla tavalla naftatyöläisiä kestiten heitä lahjapalkkioilla. Täten he pyrkivät vieroittamaan naftatyöläiset lopullisesti verstastyöläisistä ja turmelemaan heidät kokonaan, tartuttamaan heihin orjamaisen luottamuksen naftateollisuudenharjoittajiin, saamaan leppymättömän taistelun periaatteen tilalle kaupanhieronan ja lakeijamaisen kättämisen „periaatteen“ ja tekemään sillä tavoin mahdottomaksi kaikenlaiset vakavat parannukset.

Samassa tarkoituksessa on „keksitty“ myös edessäoleva neuvottelukokous.

Tästä käy selväksi, että eturivin tovereiden lähin tehtävä on käydä kiivasta taistelua naftatyöläisistä, taistelua naftatyöläisten yhdistämiseksi verstastyöläistoverien ympärille juurruttamalla heidän tajuntaansa rajatonta epäluottamusta naftateollisuudenharjoittajiin, puhdistamalla heidän mielensä kaupanhieronan

ja kättämisen vahingollisista harhaluuloista. Naftatyöläisten joukolle, joka on ensi kerran astunut areenalle ja astunut vielä niin kömpelösti ja karikatyörisesti („beshkesh“⁵¹ j.n.e.), meidän on sanottava lujasti ja jyrkästi (sanottava tosiasioilla eikä vain sanoilla!), että parannuksia elämään ei saada ylhäältä eikä kaupankäynnillä, vaan alhaalta, verstastyöläisten kanssa käytävän yhteisen taistelun tietä.

Vain ottamalla huomioon tämän tehtävän me voimme ratkaista oikein kysymyksen neuvottelukokouksesta.

Ja niinpä me ajattelemme, että osallistuminen edessäolevaan neuvottelukokoukseen, kehoittaminen naftateollisuudenharjoittajain ja työläisten yhteistyöhön, velvoittavan [sopimuksen muokkaamistarkoituksessa, nyt, ennen yleistä taistelua, jolloin osittainen taistelu jatkuu, jolloin yleinen taistelu on vielä edessä, jolloin naftateollisuudenharjoittajat jakelevat oikealle ja vasemmalle lahjapalkkioita vieroittaen naftatyöläisiä verstastyöläisistä ja turmellen heidän nuorta tietoisuuttaan, — me ajattelemme, että tällaisena ajankohdantana „neuvotteluun meneminen“ ei ole „beshkeshiläisten“ harhaluulojen poisajamista, vaan niiden lujittamista joukkojen mielissä. Se ei ole epäluottamuksen, vaan luottamuksen juurruttamista joukkojen tajunnassa naftateollisuudenharjoittajia kohtaan. Se ei ole naftatyöläisten yhdistämistä verstastyöläisten ympärille, heidän lähentämistään verstastyöläisiin, vaan heidän jättämistään joksikin ajaksi, heidän viskaamistaan kapitalistien kynsiin.

Tietysti „ei ole pahaa ilman hyvää“, neuvottelukokous voisi nykyisellä ajankohdalla tuoda myös jotain

hyötyä järjestyksen mielessä, „taistelun laajentamisen“ mielessä, kuten toveri Kotshegar⁵² sanoo. Mutta jos neuvottelun aiheuttama vahinko on ehdottomasti painavampi kuin tuo jokin hyöty, niin silloin neuvottelu pitää heittää ehdottomasti syrjään tarpeettomana romuna. Sillä jos toveri Kotshegar „menee neuvottelukokoukseen“ pääasiassa siksi, että neuvottelukokous „järjestää“ ja „laajentaa taistelua“, niin on suorastaan käsittämätöntä, miksi ei „mennä neuvottelukokoukseen“ myöskin nousun aikana, yleisen taistelun aattona, järjestettävän yleisen taistelun alussa? Mitä pelkäämistä siinä on? Silloinhan on erikoisen välttämätöntä „taistelun yleinen järjestäminen“ ja „laajentaminen“? Silloinhan joukkojen pitäisi kaikkein vähiten antautua ylhäältä tehtäville myönnytyksille? Mutta siinähan se kysymys onkin, että valtuutettujen valinta ei vielä merkitse joukkojen järjestämistä. Siinähan se asia onkin, että järjestäminen (tietysti meikäläisessä mielessä eikä gaponilaisessa mielessä) merkitsee ennen kaikkea sen tietoisuuden kehittämistä, että kapitalistien ja työläisten välinen vastakohtaisuus on sovittamaton. Kun vain on tämä tietoisuus, niin muu seuraa itsestään.

Mutta juuri sitä edessäoleva neuvottelukokous ei voikaan antaa.

Sen vuoksi ainoa taktiikka, joka vastaa meidän tehtäviämme nykyisissä olosuhteissa, voi olla vain neuvottelukokouksen boikotin taktiikka.

Boikottitaktiikka kehittää parhaiten tietoisuutta työläisten ja naftateollisuudenharjoittajain välisestä sovittamattomasta vastakohtaisuudesta.

Horjuttaessaan „beshkeshiläisiä“ harhaluuloja ja loitontaessaan naftatyöläisiä naftateollisuudenharjoittajista boikottitaktiikka yhdistää naftatyöläiset vastatyöläisten ympärille.

Juurruttaessaan epäluottamusta naftateollisuudenharjoittajia kohtaan boikottitaktiikka korostaa parhaalla tavalla joukkojen silmissä taistelun välttämättömyyttä elämän parantamisen ainoana keinona.

Siksi meidän on aloitettava boikottikamppailu: järjestettävä tehdaskokouksia, laadittava vaatimuksia, valittava valtuutettuja yhteisten vaatimusten määrittämiseksi paremmin, levitettävä vaatimuksia painettuina, selostettava niitä, vielä kerran käsiteltävä ne joukkojen keskuudessa lopullista vahvistamista varten j.n.e., j.n.e., ja kaikki tämä on tehtävä boikotin tunnoksella siinä tarkoituksessa, että sen jälkeen kun yhteiset vaatimukset on tehty yleisesti tunnetuiksi ja käytetty „legaaliset mahdollisuudet“, neuvottelukokous julistetaan boikottiin, saatetaan se naurunalaiseksi ja korostetaan siten taistelun välttämättömyyttä yhteisten vaatimusten puolesta.

Neuvottelukokousta on siis boikotoitava!

*Sanomalehti „Gudok“ № 4.
syyskuun 29 pnä 1907*

*Julkaistaan lehden tekstin
mukaan*

Allekirjoitus: K o . . .